

zvání nelze nikterak spatřovati objednávku další, nové práce, mající za následek nové uzavření nové pracovní smlouvy, která by žalobce ku zvláštní odměně za to zavazovala.

Čís. 319.

Tříměsíční lhůta §§ 156 a 158 obč. zák. počítá se ode dne, kdy manžel zvěděl o narození dítěte, bez ohledu na to, kdy pojal podezření o tom, zda dítě jest jeho dítětem.

(Rozh. ze dne 25. listopadu 1919, Rv II 261/19.)

Žalobcova manželka, s níž žalobce již dne 17. května 1918 po prvé navázal důvěrné styky a s níž byl pak dne 24. listopadu 1918 oddán, porodila dne 16. prosince 1918 ve společné domácnosti děcko. Žalobou ze dne 4. dubna 1919 odporoval manžel manželskému původu dítěte, ospravedlňuje podání žaloby po uplynutí tří měsíců po té, co zvěděl o narození dítěte, tím, že teprve tři týdny před podáním žaloby se doslechl, že jeho manželka dříve, než s ním, udržovala důvěrné styky s jiným mužem a přišla s ním do jiného stavu a že pak dotazem u porodní babičky zjistil, že dítě bylo devítiměsíční. Byl prý proto při narození dítěte v omylu o tom, že dítě jest jeho dítětem. Prvá stolice zamítla žalobu pro opožděnost. Odvolací soud potvrdil rozsudek první stolice, uváživ toto: Jedná se zde o dítě, jež narodilo se v manželství, ale dříve, než po 180 dnech, co sňatek byl uzavřen. O takovém dítěti platí zákonná domněnka, že jest mimomanželského původu (§ 155 obč. zák.), předpokládajíc, že splněny jsou podmínky § 156 obč. zák. Není-li zde některé z těchto podmínek, platí i takové dítě za dítě manželské a manžel může jen dle § 158 obč. zák. odporovati manželskému původu dítěte. Ježto však lhůta § 156 obč. zák. jest časově táž jako v § 158 obč. zák., má nepodání odporu ve lhůtě § 156 obč. zák. v zápětí, že dítě platí s konečnou platností za manželské. Ježto pak žalobce o zrození dítěte zvěděl dne 16. prosince 1918, končila pro něho tříměsíční lhůta § 156 pokud se týče § 158 obč. zák. dle § 902 obč. zák. dnem 16. března 1919 a jest proto žaloba ze dne 4. dubna opožděnou, při čemž jest lhostejno, zda žalobce při narození dítěte byl o jeho zralosti v omylu a kdy podařilo se mu sebrati dostatečné průvody pro tvrzení, že jeho manželka byla již před 17. květnem 1918 s jiným mužem těhotna. Tříměsíční lhůta §§ 156 a 158 obč. zák. počítá se ode dne, kdy manžel zvěděl o narození dítěte, to jest ode dne, kdy zvěděl, že dítě přišlo na svět. Opačné mínění žalobcovo přičí se jasnému doslovu zákona o zákonodárcově snaze, by nejistota o manželském nebo nemanželském původu dítěte byla co možná obmezena na dobu nejkratší.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolací důvod § 503 čís. 4 c. ř. s. shledává žalobce v tom, že soud odvolací uznal, že lhůta k oprávnění odporovati manželskému původu

dítka počíná ode dne, kdy dověděl se o narození dítka a nikoli ode dne, kdy muž jako poškozený o tom se přesvědčil, že dítko není jeho. Soud odvolací však správně uznal a odůvodnil, že lhůta ta počíná dnem, kdy muž se o narození dítka dověděl. V § 158 obč. zák. se ovšem slova: »ode dne narození dítka« nenacházejí, není toho však zapotřebí, neboť omyl tohoto místa zákona není a nemůže býti jiný, než uvedený. I ustanovení § 156 obč. zák., které sleduje týž účel, totiž chrániti právo dítěte na manželský původ a jež výslovně praví, že má-li právní domněnka § 155 obč. zák. platiti při dřívějším narození dítěte, než tam jest uvedeno, odporovat jest manželskému původu dítka nejdéle ve lhůtě 3měsíční po obdržení zprávy o narození dítka, nasvědčuje tomu, že tato lhůta počíná v daném případě dnem narození dítka, poněvadž žalobce žije s manželkou ve společné domácnosti se o zrození dítěte ihned dověděl. Ustanovení § 158 obč. zák. určuje pak rovněž počátek tříměsíční lhůty k odpírání manželského původu dítka od obdržení zprávy, aniž by nějaké podmínky k tomu připojilo. Lhůta tato jest tudíž bezpodmínečnou a nepředpokládá, by se muž teprve o tom dověděl a se o tom přesvědčil, že dítě není jeho. Uvedená lhůta nebyla však, jak žalobce sám doznává, dodržena.

Čís. 320.

Obnovením manželského společenství míní se v § 15 a násl. zákona ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a nař. pouze faktické. soudu neoznamené obnovení manželské pospolitosti. Stalo-li se nad to řádné oznámení soudu (§ 110 obč. zák.), nelze pro nepřekonatelný odpor žádati za přeměnu rozvodu v rozluku, nýbrž má z tohoto důvodu místo jen žaloba o rozluku. Otázka, lze-li manželské společenství považovati v duchu zákona za obnovené, jest otázkou případu.

Obnoveno-li manželské společenství, rozvedení manželé však napotom opět se rozešli, nutno o rozluku pro nepřekonatelný odpor žalovati a není více přípustno řízení, upravené v § 15. a násl. zákona.

(Plenární rozhodnutí ze dne 27. listopadu 1919 č. pres. 977/19.)

Pro různost mínění co do výkladu novely o právu manželském byly prvním presidentem nejvyššího soudu předloženy plnému shromáždění shora uvedené otázky a zodpovězeny tímto, jak uvedeno:

D ů v o d y:

Význam a dosah § 110 obč. zák. jsou v literatuře a judikatuře sporny; rozcházejí se mínění hlavně v tom, zdali předpis, že rozvedení manželé, kteří chtějí se opět spojití, povinni jsou, oznámiti to řádnému soudu, jest pouhým předpisem pořádkovým, zda tedy, i když nebylo tohoto předpisu šetřeno, opětne spojení se rozvedených manželů samo o sobě již ruší právní následky nálezu rozvodového; — či zdali dotčené ustanovení má význam hmotný tak, že rozvod pozbývá účinků právních jedině soudním oznámením, že manželé opět se spojili.